

קצת ציונות

הסוכנות עוסקת בהתישבות אורחי ישראל. היא עוסקת בהעלאתם לארץ. היא עוסקת בקליטתם בתוך הארץ. כל אלה תפקידים מובהקים של המדינה, המבוצעים בכספי המדינה, ואין שמץ של סיבה מדוע לא תע" סוק בהם המדינה עצמה.

למה, אם כן, קיים גוף זה לכל דבר בטבע יש סיבה. ישנה סיבה גם להסתדרות הציונית. סיבה פשוטה עד להסליא.

הסתדרות הציונית היא אגודה של מפלגות. במדינת ישראל קנונית המפלגות מיוסדות, וישנם גופים ממלכתיים מסוימים שאינם כסופים לקנוניה זו במלואם. אולם בהסתדרות הציונית אין אפילו הסוואה. זהו עסק של עסקי מפלגות, על-ידי המפלגות, למען המפלגות.

במדינת ישראל קיים מבקר-המדינה, קיימת בחירות דמוקרטיות, קיימת דעת-קהל, קיימת עתונות בלתי-תלויה. אי-אפשר ע"י דיין לעשות בה ככל העולה על רוחו של עסקן זה או אחר. ישנן מגבלות חמורות.

כל זה אינו קיים בהסתדרות הציונית. אין בה שום פיקוח רציני על הון התועפות העיבר ררבה. אין בה שום דעת-קהל. אין בה שום דמוקרטיה. שם אפשר לחלק את הכספים לפי הסלם מפלגתי פני-מי, באין מפריע. על השבונה אפ-שר לטייל, לטום מסביב לעולם, לשבת כאפס מעשה עד בוא הפני-סיד, ולמלא את קופות המפלגות בארץ.

לכן קיימת הסוכנות. זו סיבה חשובה מאד — למי שנהנה ממנה.

על כן אין גם כל פלא שאין לשום אדם חשק לקיים בחירות לקונגרס. לשם מה? מי זקוק לבחורים? הרבה יותר נוה שבי כל מקום ייפגשו כל אותם האנשים המתקיימים על הציונות והמתפרנסים ממנה, יתע" דו יחדיו ויחלקו ביניהם את הכסאות בי קונגרס לפי מפתח מוסכם.

וזהו, כמובן, בדיק מה שקרה בחורבת הארמה הירושלמית לא ייפגשו נציגי העם היהודי. ייפגשו שם חברי האיגוד המקצועי של אגודת פועלי הציונות.

לו היה הקונגרס רק מחסג-גרסי את של עסקנים בעלי-החוק, שלא נמ" צא להם שום שימוש אחר, לא היה מויק לאיש. אבל אין הדבר כך.

הקונגרס משמש חיפוי לחק נ"י כר מן הרקבון המפלגתי האוכל את המדינה. הוא מוציא מירי-ה-אזרח את השליטה על עשרות מ-ליוני לירות, השייכות לו. הוא מ-שמש כספי כמח לדיקטטורה של מנגנוני-המפלגות, המשעבדים את הציבור במדינה בעזרת הכספים הבאים אליהם מקופה פרוצה זו.

יותר מזה. הוא יוצר את האשליה של עורך ציבורי עולמי במקום שאיננו. הוא הופך את המדינה, בעיני עצמה ובעיני שכי ניה, לראש-גשר של צבא עולמי שאינו קיים כלל. והוא מונע, על כן, את התהליך הטבעי של הפיכת המדינה לראש-גשר של תהליכי-השיחור במרחב. הוא כדור עוט רת על רגלי המדינה העצמאית, המונע שחיה חופשית בורם המדיני העולמי והמרחבי.

על כן, כדאי מאד לפנות אל המצפון ה-ציוני של האורחים הנכבדים ולומר להם: עזבו אותנו במנוחה. אם חייבים אתם לנו סוע, נסעו נא לחוף מיאמי שטוף השמש. הינחו למדינה לדאוג לעצמה.

הפוכה. במקום לאחד את הלב-בות, ליצור חזית אחידה, להרים את המפלגות מעל לעמקי יום יום, להעמידן פנים אל פנים מול פני שעת-החירום הנוראה — גרם ה-קונגרס להשבת שעת-החירום, ל-נטישת הדיונים על גורל האומה, ולגיבוש החזיתות המפלגתיות.

אם עוד נמצאו כמה מנהיגים שהחלו חושבים בשבועות האחרונים ברצינות על בעיות המלחמה והשלום, הקובעות את גור

חיים. אי-אפשר לקיים קונגרס ב-משרפה.

גם צרפת עונדה ידידה. אולם מעולם לא התקיים קונגרס ציוני שם. פשוט בג"ל הבושה: לנסוע לפאריס, פירושו לנסוע לחופש, לבלות. איש לא רצה להדגיש צד זה של קונגרס ציוני.

כך חזר הקונגרס לירושלים. שם, בבניני האומה הבלתי-גמורים, שזכו בפי העם ל-תואר "חירבת אל-אומה", ישאו 500 גדולי הציונות את דברם, בעוד חודש, כדי לגייס

כל התחיל באי-הבנה. מנהיגי ישראל לא לא הבינו את עצמם. בהתרגשות הראשונה של משלוח הנשק למצריים, כא-שר רעש הסילונים הסובייטיים מילא את חלל הכנסת, היה נדמה לקבניטי ישראל ש-הם מסוגלים להחליט החלטה כל שהיא. הם חשבו אפילו שהם מסוגלים להחליט על מלחמה מונעת מיידית.

שיכורים מהונאה עצמית זו, הח-ליטו שהגיעה השעה להזעיק את העם בתפוצות. תחת לחכות למוע-דו הקבוע של הקונגרס הציוני, יש לקימו מיר, לפנות מעל במתו אל יהדות העולם, למען תקום כאיש אחד לימין ישראל הזוחמת.

בעוד שהאיליושינים טסו מוסקבה לקא-היר, עפו המברקים מירושלים לניו-יורק. דוק"טור נחום גולדמן הופיע בקאמילאק המער-סף שלו בלוד. ההחלטה נתקבלה: הקונגרס יתכנס באפריל, 1956.

החשובן נעשה בלי בעלי-בית. איפה יתכנס הקונגרס? רק דבר אחד היה ברור: הוא היה צריך להתכנס מחוץ לגבולות ישראל. כי מטרותו לא היתה לפ-נות בשם ישראל ליהודים, אלא להרים את קול היהודים למען ישראל.

הבחירה נפלה על שווייץ, ארץ הקונגרסים. החתיקים נזכרו בנענועים במליוני כוסות התה שורמו בקונגרסים השווייציים, מאז קונגרס באול הראשון.

אולם שווייץ סירבה המעם ב-אדיבות. כי שווייץ היא נייטרא-לית. היא לא רצתה להסתכך ב-כספר בין ישראל והערבים. פעם, כשהיתה הציונות ענין הומאניטרי, זה היה אחרת. עבשו זה ענין פוליטי, של מדינה זרה. הפנויה של נחום גולדמן לנשיא היתה סודית. גם התשובה נשארה כסוד כמזם. תוכנה: לא רבתי.

המקום האידיאלי היה ניו-יורק. אולם באמריקה מצטופפים ציונים מסוגו של אבא סילבר, עמנואל ניומן, אירווינג מילר, ועוד. כולם ציונים-כלליים. דויד בן-גוריון לא רצה במארחים כאלה, ובאווירה כזאת. הוא סי-רב, מסיבות מובנות.

בקונגרסים ההיסטוריים נהלו הנציגים מ-ארץ-ישראל, רובם אנשי מפא"י, נצחונות מזהירים הודות לסכסס פשוט. נקבע מראש תאריך לגמר הקונגרס. האמריקאים הבורגניים קנו כרטיסי-אוניות הביתה למחרת היום. אולם הקונגרס לא נגמר בזמן. זלמן שור היה צריך להספיד את גדולי הדור וכש-זלמן שור מספיד, אי-אפשר להפסיקו. ה-החלטות נתקבלו על-ידי החברים מתלאביב, אחרי שהאדונים מניו-יורק כבר חזרו ה-ביתה.

איך עושים דבר כזה כשנמצאים בניו-יורק, בביתם של האדונים?

אפשר היה לקיים את הקונגרס בלונ-דון. בקונגרס לונדוני הביא הרצל את הצעת אוגנדה.

אולם לונדון היא האוייב, גם בעיני דויד בן-גוריון. אין מתארחים אצל האוייב, נג-דו רוצים להזעיק את העולם.

נשארה גרמניה. שם רצה הרצל בשע"תו לכנס את הקונגרס הציוני הראשון, דבר שמונע על-ידי רבני-המחאה האנטי-ציונים. גרמניה היא כיום אחת המדינות האחרונות התומכות בישראל.

אולם גרמניה היא ארץ המרצ-

נשק נגד האיליושיין

ל המדינה — עתה חזרו לעיסוקם הרגיל בכסאות ציוניים.

השבוע כבר נמסר בסירוס: רק שני הימים הראשונים של הקונגרס יוקדשו לשא-לות הכרוכות במצב המדיני והבטחוני.

במקום להיות טאנק, יהיה הקונגרס הציוני טרקטור, שיוכל אחרינו את כל המרכבות החורקות של העסקנות הציונית.

אזם אם כבר נדונה הארץ לחזות בקונגרס ציוני, ישעלה כמחירם של כמה וכמה מיגים מבלי שיוכל להפיל אף אי-ליושין אחר, מוטב לשאול: לשם מה קיים המוסד הזה בכלל?

בינוגוד לדעה המקובלת, אין התנועה ה-ציונית מכניסה כספים. עושים זאת מוס-דות אחרים: התגבית היהודית המאוחדת, שאין לה כל קשר עם ההסתדרות הציו-נית, הקרנות הלאומיות, מפעלי האגרות של המדינה. ההסתדרות הציונית אינה מכני-סה אף פרוטה אחת.

אולם המדינה מפרה לזדי מוסד זה את הזכות הבלעדית להוציא סכומים אדירים ושייכים לה ול-אזרחיה. בשנה האחרונה הגיע ה-עסק לסכום של 108 מליון לירות, שכולן באו ממטבע זר.

את יהודי העולם לעזרת ישראל במלחמה הגדולה לחיים ולמוח.

א לא שבינתיים קרה משהו. מנהיגי ישראל זכרו את עצמם, ושכחו את החלטתם הנחושה. כמנהגם מקדם, החלו שוב דורכים במקום, בהשמיעם את יללות-הקרב של כיתת-דובאים מסתערת.

אף אחד לא ידע עוד מה בדיוק הוא רוצה, ומה הוא מציע. ובמקום שאין דרך פעולה, קשה להזעיק את העולם היהודי למיבצע גואל והיס-טורי.

אולם קונגרס ציוני אינו קיים רק כדי להזעיק. הוא גם קיים כדי לחלק תקצי-בים, כרטיסי-נסיעה של שליחים, אחוזי השפ-עה וכסאות פקידים. הקונגרס הציוני הוא עסק גדול.

ככל שהתקרב מועד הקונגרס, החלו עסקי נ"י כל המפלגות לזכור את עסקי הציונות. עשרות מליוני לירות עומדות לריון, ועל כל לירה יש ללחום בכל כוח, בעזרת כל הטכסיסים והתמרונים. זהו מדע, אפילו אמנות. היא מצריכה ריכוז עליון.

וכך השיג הקונגרס, עוד לפני שהתכנס, בדיוק את המטרה ה-